

Adventi mesenaptár

December 11.

Tegnap harangoztak
Holnap harangoznak
Holnapután az angyalok
Gyémánt havat hoznak
(Ády Endre)

Hárs László: Pehelyke

Fent a tündértiszta légben, fent a légben, fent a kékben, lebbenve a szelek szárnyán, tündökölve, mint szivárvány, forgó táncuk ott kerengték a hófehér hópehelykék. Mindannyian habfehérek, de köztük is a legfehérebb a pirinyó Pehelyke volt, mint egy pici kobold. Lebbenő volt könnyű tánca, csengettyű a kacagása, jégfodros a hóruhája - kis Pehelyke, hó csudája.

S a kis pelyhek keringéltek, esőcseppel nem cseréltek, éjjel a hold ezüst tükrén, nappal a nap arany taván nézegette lenge táncát, hóruháját mind valahány. Ám alattuk egyszer éjjel a felhők úgy váltak széjjel, mint a nyíló függöny szárnya, s feltűnt a föld sötét árnya. Kedve elszállt Pehelykének, elhalkult a kristályének, nem is táncolt akkor többet, úgy megszánta ő a földet, mert mély árnyékban forogva oly sötét és oly mogorva. Félreült és gondolkodott: mit tehetne ő, hogy boldog s fehér legyen lent a föld is! Ha tíz éjet ébren tölt is, kieszei, mit tegyen, s hozzá is fog íziben. Vajon egy vagy tíz éj telt-e, amíg végül kieszelte, de egy éjen, mint az álom, elindult kék holdsugáron, és addig ment, mendegélt, míg a sötét földre ért, színt vinni a téli éjbe, az emberek életébe.

Amint lengett és leszállott, öt-hat kicsi gyerek állt ott, játszani közük állott s a legkisebb felkiáltott: "Itt az első fehér hó már!" Ámde szebb volt minden szónál, s édesebb, mint a méhek méze, a keringő, kergetődző, első hónap örvendező kisgyerekek nevetése. Kergették, mint fehér lepkét, dédelgették fehér leplét, úzték, mint egy szikrát vető kicsi fehér csillagot, s kis Pehelyke örömeben ragyogott meg csillogott.

Hogy elfáradt végül ennyi játék után, megpihenni leszállott egy embervállra. Ámde alig pihegett s üldögélt egy keveset, egy kemény kéz lefricskázta. Pehelykének semmire sem volt többé ereje, arra se, hogy lengedezzen, vagy másik vállat keressen, libbent kettőt, libbent hármat, s mint az őszi száradt-fáradt sárga levél, leszállt végre erőtlően az útfélre. Kis Pehelyke az útszélen feküdt, úgy, mint tavaly télen, s beragyogta a mély estét. Kézbe többé ki se fogta s nem göngyölte bársonyokba, mint a gyémánt kényes testét. Ámde aki rápillantott, mintha mesebeli hangot hallott volna, lágy zenét, rámosolygott: "Ó, be szép és megható, itt az első tiszta hó!"

Kis Pehelyke lesepert kristályteste ott hevert, s tündökletes sugarát szórta egész éjen át, míg egy cipő, mint a végzet, arra jött és reálépett. Szétolvadt szép hóruhája, ott feküdt csúf sárrá válva, bús latyakban, szennyes lében, feketén a feketében.

De a rosszban is van jó, arra járt a Fagyanyó. Pehelykét ölébe vette, jeges kézzel dédelgette, kristályruhát adott rája, majd a szél szárnyára kapta, s magasba felringatta. S fent a légben, fent a kéklben, fent a tiszta messzeségben, lebbenve a szélnek szárnyán, tündöklőn, mint a szivárvány, táncuk ismét csak kerengték a csillogó hópehelykék. Mindannyian szép fehérek, de köztük a legfehérebb Pehelyke volt, senki más, csupa tiszta csillogás.

Fent fehér lett, mint a tejhab, míg a földön sárrá olvadt! Kis Pehelyke mégsem bánta, hogy magát nagy útra szánta, titkon mégis örvendezett, hogy elhagyta a kék eget, s a földre szállt, ahol láttán a mosolygás úgy virult ki, mint a tündöklő szivárvány. Aki fent él a magasban, annak bizony mosolyogni nem szokása. S hogy a mosolyt újra nézze, újra lássa, az első hó ezért jön el évről évre, zsenge magok, kis gyerekek s tiszta szívek öröme.

